Ч. 158 (952). Львів, второк 16. липня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Законопроєкт про поділ Галичини.

Внесене Зайдлєра.

Справа поділу Галичини входить, здаєть ся, в нову стадію, а іменно від слів приступає ся до діла.

З достовірного жерела одержуємо відомість, що вже на першім засіданю палати послів внесе правительство законопроєкт про поділ Галичини. Чи мотивом до сего внесеня є виконане зобовязань, принятих в берестейськім договорі, чи серіозний намір, випливаючий з невідкличної конечности внутрішної перебудови нашої держави — се лишить ся покищо державною тайною Австрії.

Після поділу Чех на національні округи, висунене на дневний порядок справи поділу Галичини, є важним етапом в розвитку перебудови Австрії. Дорога від внесеня законопроєкту про поділ Галичини — до самого дійсного поділу є далека і тяжка. Дуже є мало надій, щоби справу сю полагоджено в парляментарній дорозі. На се в австрійськім парляменті не знайде ся кваліфікованої більшости двох третин голосів. Легше далеко було би перевести поділ краю в дорозі розпорядку або октроа.

Правительство Зайддера не пішло сею дорогою, а вибрало парляментарний спосіб полагодженя справи. Поляки на певно підіймуть великий шум і крик і або прийде до розвязаня чи відроченя парляменту, або розпічнуть ся довгі переговори між правительством і партіями в справі компензати Полякам. А компензатою для них була би австро-польська розвязка.

Та як воно не стане ся, раз поставлена справа поділу Галичини не зійде вже з дневного порядку внутрішної австрійської політики і мусить бути розвязана по лінії укр. життєвих інтересів.

Про передвступні наради в справі поділу Галичини приносить львівська преса дуже мало вістий, бо перервана є телефонічна лінія між Львовом а Краковом. Певним лише є, що цісар приняв на довгім послуханю дра Зайдлера і що Зайдлер скликав на неділю вечер конференцію провідників партій палати послів і панів, де мав їм зложити важні політичні заяви.

Нічні наради.

Відень, 13 липня, год. 9 вечір. Президент міністрів др Зайдлер запросив сьогодня телеграфічно до себе на год. 9 вечір представників сторонництв в палаті послів, і представників ґруп в палаті панів, щоби їм закомунікувати важну політичну заяву. Заповідь нічної наради викликає загальну сензацію. Говорить ся, що в галицькій справі має наступити важна заява правительства, яка слідує зі зобовязань, принятих в берестейськім договорі, а саме надане Українцям автономії у східній Галичині в дорозі законодатного предложеня. Нині по полудни був др Зайдлер у цісаря на авдієнції, яка тревала кілька годин. Кромі дра Зайдлера приняв цісар ще б. намісника Галичини Бобжинського, міністра публичних робіт Гомана і маршалка Конрада ф. Гецендорфа.

Крути, верти...

На нашу оногдішню замітку про „воскресене москвофільської партії в Галичині“, у якій ми вказали на плянові і систематичні заходи п. Теофіля Меруновича для обновленя або створеня на ново москвофільської партії, котра-би йшла дружно з Поляками проти Українців, реплікує п. Мерунович в тім самім польськім демократичнім дневнику. П. Меруновичеви не мило, що на нього завчасу звернено увагу, а то й чує він, що в де-чім переговорив ся.

В своїй „Odpowiedz-ї napastnikom“ хоче він затерти вражінє давнійше сказаного. Він відпекує ся, що не думає відбудовувати москвофільщину, сказав лише, що „gdy najgorętsi moskalofile wyjechali z Moskalami do Rosyi, a inni (значить менше горячі москвофіли — Ред.), którzy zostali w kraju, zbici z tropu surowemi zarządzeniami austryackich władz wojskowych i bankructwem zupełnem sławianofilstwa w Rosyi, siedzą teraz cicho, pora przyszła na Rusinów umiarkowanych.. itd. А бажає він того „dla dobra ruskiego“.

Так оправдує ся і затирає сліди п. Мерунович в 72 числі польського демократичного „Now-oro Słow-a“ дарма, що три дни раньше жалував ся там явно, що „znikli jednak naprawdę z widowni politycznej zupełnie moskalofile i wogóle Rusini dawnego autoramentu“. Та щоби не було сумніву, що се за „Rusini dawnego autoramentu“, пригадує п. Мерунович Миколу Ґлебовіцкого, відомого москвофіла з табору Дудикевича, Сеника, Куриловича, взиває його, щоби зголосив ся і „niech działa“. Най орґанізує rusko-narodową partyę, а п. Мерунович обіцює йому поміч.

Перед війною можна було еластично оперувати терміном „rusko-narodowy“ та нині кождий знає, що се в устах п. Меруновича значить „russisch-national“. Що про таких думає п. Мерунович, се для нікого не лишає сумніву. Значить п. Мерунович таки хоче воскресити москвофілів і зробити з ними один фронт проти українства.

Факт, що п. Мерунович вже в третє має сміливість забирати публично слово в справах, що дотикають український народ, приневолює й нас заняти ся близше особою п. Меруновича. Воно причинить ся безумовно, не так може до слави п. секретаря львівського виділу повітового, як радше для прояснення його політичного становища і відповідного освітленя його ролі і арґументів.

Хто є п. Мерунович? Се зрадник свого народу, ренеґат, що колись для хліба вирік ся народу і батьківської віри. Його батько, ба й його син були Українцями. Його власний син, нині вже покійний, був членом тов. „Основа“, і як студент львівської політехніки всею своєю скромною діяльністю і поведенєм наче протестував проти нікчемности свого батька.

П. Теофіль Мерунович, ставши на службу у т. зв. „подільських земян“ був редактором „Gazet-и narodow-oї“, яка перша може з польського боку підготовляла ґрунт, сіяла зерна явного проґрамового москвофільства. Се тривало довгі роки, і вислідом того була москвофільська орієнтація в широких кругах польської суспільности; на рахунок того треба записати й події, що скоїлись з т. зв. східно-галицьким леґіоном. П. Мерунович заступав власне ту думку і ті круги, що тайно переговорювали і заключали угоди в соймі чи Раді держ. з Дудикевичем, Марковом, Куриловичем і т. д. — і з платними аґентами царських міністерств (війни і заграничних діл) робили один фронт проти Українців.

Про політичну і публіцистичну діяльність п. Меруновича в часі російського наїзду і в перші дни по відбитю ми говорити не будемо. Вільно нам однак занотувати для повноти образу факт, що п. Мерунович увязнений австрійськими властями за статі, писані в часі інвазії, був засуджений на 3-літню вязницю і що-йно завдяки стараням своїх протекторів, відзискав свободу.

Про заходи п. Меруновича і нашу публіцистичну суперечку, пише „Lemberger Ztg“, що вони є безпредметові. Все те — сказано в німецькім дневнику — „вяже ся з давно минулими поліями, які через кров і залізо стали без значіня. Було колись, що царська Росія посилала сюди рублї, щоби створити москвофільську партію; було колись, що деякі польські круги, Вшехполяки і подільська шляхта кокетували з москвофілами, щоби ослабити Українців іза їх національних домагань, частійше із-за їх соціяльного радикалізму. Се було перед війною. Царизм пропав на все, минуло ся і галицьке москвофільство; видно, що Мерунович переспав той час, коли йому ті розвіяні звуки все ще причувають ся“.

Так думає „Lemberger Ztg“. На жаль воно не зовсім точно так.

Ті „розвіяні звуки“ може лиш в дещо иншій тонації вертають і можна їх чути не лиш в старечім балаканю п. Меруновича. Вистане уважно читати ріжні „Kurjer-и lwowsk-і“, а навіть за австрійські гроші видавані „Gazet-и poran-ні і wieczor-ні“. Давне москвофільство переродилось в антантофільство, не замкнувши собі фіртки при змінених умовах вернути знов до первісної форми. — Атже там на сході заповідають ся нові зміни, нові по-

дії, які заінавґурували чесько-словацькі братя. Відти й будять ся в деяких кругах нові надії, які проявляють ся доволі недвозначно в части польської преси і в голосах ріжних Меруновичів.

З другого боку зріст і успіхи українства виводять декого з рівноваги і велять шукати проти Українців союзника хотьби з самого дна пекла.

О скількиж сильнійше мусить се остання вражати тих всіх, що колись покинули наш нарід, запродуючись другим. Вони прямо не в силі мовчати: ті всі Меруновичі, Сроковські. Тому й чуємо голос повний ненависти, старечої злоби і нікчемности — голос ренеґата, якого палить огнем, що те, чого він відрік ся, не знидідо, а живе, процвитає і росте в силу...

Невмісна демонстрація.

(Слово київським „прозелітам“ уніяцтва).

Від двох тижнів доходять вісти з Київа, що серед українського громадянства, головно серед молодіжи і учительства ширить ся аґітація за переходом з православія на уніяцтво. Київське „Відроджене“ доносить, що вже заклала ся відповідна ініціятивна ґрупа. Сей рух викликаний незадоволенєм діяльностю духовенства, котре, не числячись з дійсним становищем річий на Україні, все таки продовжує чорносотенствувати і своїм політиканством перешкаджати українській національній справі. Ся сама часопись доносить, що серед учительства, яке зїхалось до Київа на курси, іде відписка бажаючих перейти до уніяцтва з приводу незадоволеня загальним ходом праці всеукраїнського (в дійсности: протиукраїнського) православного церковного Собору.

Ми Галичани, як уніяти, цілком не виступаємо проти переходу з православія до уніяцтва. Ми є за тим, щоби уніяцка церков дістала на Україні рівноправність з православною церквою, щоби побудовано божі храми уніяцькі і т. п.

Однак **перехід з одної конфесії до другої мусить випливати з внутрішних релігійних мотивів, а ніколи не повинен бути політичною демонстрацією.**

Справді українське громадянство має важні причини бути незадоволеним з православного духовенства на Україні, вибору митрополитом Антонія і поведеня всеукраїнського церковного собору. Однак демонструвати проти православної церкви приступленєм до церкви уніятської, уважаємо кроком в високій мірі неполітичним і шкідливим для національної справи. Через відділене найревнійших представників від православної церкви, полишає ся противникам українства цілу православну церкву в їх руках, а надто дає ся їм в руки аґітаційний арґумент перед населенєм, що будьтоби автокефальна українська православна церков є лише переходом до уніятства. Така чорносотенна аґітація вже є і міністер віроісповідань Зінківський мусів на соборі її заперечувати.

Аґітація за приступленєм до уніяцтва є шкідлива щей із сего згляду, що нею викликує ся релігійну борбу серед населеня. А до сеї борби нема знову таких важних причин. Справді на соборі чорносотенці мають більшість — але і українська меншість є дуже сильна.

Дальше правительство і гетьман рішучо заявились за українською автокефальною церквою православною. Розігнати собору правительство не може, бо се викликало би непожадану реакцію. Однак після довшої пляновоі праці і зміни деяких православних церковних достойників, а при відповіднім вихованю нового церковного персоналу ідея автокефальної української церкви мусить побідити. А побідить вона тим скорше і легше, чим більше самі ревні Українці уміло і розважно **будуть поступати і не будуть на полі релігійнім робити таких екстраваґанцій, як се робили на полі політичнім і суспільнім.**

З України.

На Холмщині і Підляші.)

Урядовий варшавський „Monitor polski“ пише: Українські комісарі на Підляші і Холмщині чимраз численнійше приїзджають з України, щоби обняти довірені їм становища. Головний український комісар перебуває в Берестю литовськім. Він розіслав до всіх війтів і солтисів на Підляші статистичні формулярі для стану більшої і малої земської посілости, беземельних і т. д. Підляський комісар оголосив в українськім „Рідним Слові“, яке виходить в Білій, що до українських комісарів належать справи церкви, шкіл і виселенців. В найблизшій будучині очікує ся приїзду українських комісарів до Холмщини.

Памяти гетьмана Мазепи.

Ми подали вчера за „Відродженнєм“ відомість про заповіджену на 10. липня в порозуміню з українськими кругами тов. „Батьківщина“ панахиду по гетьманови Мазепі враз з святочним походом по улицях Київа. В звязи з сим пише „Кіевская Мысль“, що правительство, яке, мимо все своє співчутя для всенародних висловів вважає в дану хвилю всякі уличні походи дуже небажаними, є приневолене для охорони публичного спокою зборонити маніфестації і походу. Додатково повідомлює „Нова Рада“, що 10. липня, як в річницю бою під Полтавою відбуде ся в українськім клюбі відчит дра Д. Донцова на тему: „Мазепа і мазепинство“.

Після „Послѣдних Новостий“: З нагоди заупокійної літурґії по гетьмані Івані Мазепі і героях, які погибли під Полтавою в 1709 р. за волю України, дня 10. липня не буде ніяких принять у воєнного міністра.

Що дієть ся на Дону?

„Послѣднія Новости“ подають низку цікавих подробиць про окутане доси мрякою противорічних нераз поголосок житя-бутя на Дону. Після них війська охотників чимраз ростуть в число і силу, а підпирає їх для борби з большевиками всеї Росії правительство Донщини і Кубані. Населенє протверезіло і само береть ся за оборону проти большевицької власти. Поворот її до давного значіня немислимий. Лишила за собою прокльони людські і руїну майже всіх стацій зелізничих, церков, цвитучих доси селитьб. Правильний хід горожанського житя отсе тепер найважнійша задача донського правительства. Уоружена сила сього останнього дуже замітна, козаки безперервно бють большевиків і витіснюють з їх области. З десяти округів донської области очищений від большевиків: черкаський, донецький, верхне-донський, ростовський і таганрожський.

Крім 1917 і 18 річника покликано в цїли устроєня постійного, тривкого війська, пять попередних літ.

В полудневій части Дону розташували ся відділи Кубанців під проводом Алексієва.

Німці заняли Ростов і Таганрог. Відносини між ними і донським населенєм незаколочені.

Ґенерал Краснов, той сам, що йшов з військами Керенського на Петроград, має як голова донського правительства много симпатій і вигляди на повноту власти, як майбутний отаман донського козацького війська.

„День останний“.

Під сим заголовком „Нова Рада“ (ч. 110) подає статю о. Павла Мазюкевича, яка висвітлює всі темні кути і грязні переходи „всеукраїнського“ церковного собора:

Стало ся те, чого навіть я не міг передбачити: в неділю, 7-го липня, протиукраїнський, чи то пак, всеукраїнський православний церковний собор, більшістю 198 голосів проти 108, викинув із свого складу останніх 37 недобитків многогрішної Церковної Ради, запропонувавши їй, за порадою якогось рясофорного білоруського малороса з Тамбовщини, лишити в складі собору тільки трьох своїх представників. Отже-ж, скористати з ласки московських папіжників, і працювати далі з собором може тільки той, в чиєму серці вже навіки погасла остання іскра національної гідности, в чиїй душі не лишило ся і зерна щиро-християнської правди. Всеукраїнський православний церковний собор відбув 7. липня 1918 року, своєї „історичної“ праці день останній, бо викинувши з свого складу Українську Церковну Раду, котра власне його й скликала, він сам собі підписав смертний присуд в очах українського громадянства, і може тихо спочити на лоні московських синодальних контор, сих релігійних установ, що не дурно носять таку специфічно купецьку назву.

Така контора, для росповсюдженя промислових виробів російського православія, напевне, скоро явить ся й у нас, але ми маємо сміливість думати, що ні один український владика ні один добрий пастир стада українського, памятаючи заповіти Христові, про обовязки перед рідним народом, та правила апостольскі, не лишить ся в складі її.

День останній собору веде тільки за собою день перший нової історії української церкви, що, розвіявши московську облуду, справить народ свій на ясну і нехибну путь до престолу Всевишнього, тому орачі ниви української, залишивши декларації „держави“ і „влади“, повинні в відповідальний сей час подвійно напружити тільки сили свої, та явивши приклад саможертви, здобути обітовану землю свою з московської церковної неволі.

Павло Мазюкевич.

Київський Український Університет.

Делеґація від Ради лекторів Київського Українського Народнього Університету до пана міністра освіти і до академика В. І. Вернацького вжила всіх заходів, аби зясувати всю небезпеку загально-українській культурній праці від зруйнованя такого українського осередка, який є лекторська колеґія Київського Українського Народнього Університету. Приїзд проф. Д. І. Багалія з Харкова і його участь в праці комісії акад. В. І. Вернацького мали також корисні наслідки. Загальний погляд міністерства освіти змінив ся за останні часи, і міністерство рішучо стало на певний шлях що до задоволеня в повній мірі справедливих домагань Ради лекторів Київського Українського Народнього Університету, і про се було офіціяльно оголошено на останнім засіданю комісії по висших школах під проводом академ. Вернацького.

З осени 1918 р. в м. Київі засновуєть ся другий державний університет, а саме — самостійний Київський Український Університет в складі всіх чотирьох факультетів нормальних державних університетів (перші два курси на істор. філ., правнич. факультетах і математичному відділі фізично-математичного факультету і перший курс юридичного відділу фізично-математичного факультету і медичного факультету).

Лекції по всіх катедрах повинні провадити ся обовязково **на українській мові** з винятками тільки в надзвичайних випадках і кождий раз з дозволу п. міністра освіти.

Київський Український Університет повинен мати своє власне помешканє. Тимчасово, але тільки на короткий час, і з дозволу п. міністра освіти можливо користувати ся помешканєм такої інституції, як державний університет св. Володимира.

Питанє про паралельні катедри в Університеті св. Володимира відпадає, але залишаєть ся в силі що до університетів Харківського і Одеського, і його треба ще обміркувати зо всіх боків.

Міністер освіти, міністер військових справ, акад. В. І. Вернадський і проф. Д. І. Багалій мають в найблизший час оглянути ті місця, які можуть бути використовані для збудованя власних помешкань Київського Українського Державного Університету.

Так державний уряд твердо вирішив

йти з народом через освіту до щастя і слави Рідної України.

Сподівають ся, що в сій справі вся українська інтелїґенція, всї творчі сили держави підтримуватимуть міністра освіти від всього серця з отвертою душею. („Відродження").

Нїмцї і Україна.

З Берлїна доносять, що віцеканцлер Паєр відбув дня 11-го липня довшу конференцію з заступниками ріжних німецьких партій. Головним предметом нарад була східна справа, а передовсім відносини Німеччини до України.

Нїмцї проти австро-польської розвязки.

Берлїнська „Kreuzzeitung" пише, що в Австрії все ще дальше як умову австро-угорсько-німецького союза ставить ся австро-польську розвязку. Сего належить пожалувати, бо Віденъ добре знає, що німецьке правительство рішучо відкинуло таке вирішене польської справи. Навіть в Австрії заявились широкі круги населеня проти такої розвязки.

Рішенє польської справи належить до загальних справ сходу і не має нїчого спільного з поглибленєм союза. Поставлене справи так, як се робить Австрія, певно не причинить ся до усталеня союза.

Нїмецький канцлєр про Бельґію.

Берлїн, 13-го липня. Підчас дебати в головній комісії німецького парламенту сказав канцлер про Бельґію ось що:

— Що до будучини Бельгії заявляю, що окупація і теперішнє посїданє Бельгії служить нам як застав виміни при будучих мирових переговорах. В понятю застав виміни лежить, що не хочеть ся задержувати сего, що уважає ся лише заставом. Як переговори доведуть до успіху, не думаємо задержати Бельгії в якій-небудь формі. Хочемо, щоби независлма Бельгія не була нїчиїм васалем і щоби з нами жила в приязни.

Ся моя засада відповідає напрямови цїлої німецької політики. Німечина веде оборонну війну і далека є від всякої імперіалїстичної затїї, звороненої на запановане над світом.

Буджет і воєнні кредити до кінця 1918 р.

Віденъ, 14. липня.

Правительство відступило від наміру домагати ся від парламенту 4-місячної провізорії буджетової До палати послів вплинуло внесене, після якого правительство домагає ся буджету від 1. липня до 31. грудня. Внесене се звучить: Уповажню правительство, щоби постарало ся о середники на покрите воєнних видатків від 1. VII до 31. XII. аж до суми 12 міліярдів, щоби платні в тім часї довги пролонгувало і приняло запоруку за невідложно конечні воєнні потреби, з чого пізнійше оправдає ся.

У венецькій долинї.

Віденъ, 14. липня: Урядово оголошують: Поміж озером Гарда і Адиґою був дуже сильний огонь гарматний з обох боків.

На венецїйському гірському фронті зросла знов боєва діяльність. Вчера на Сассо-Россо наші обезпечуючі віддїли відкинули ворожі стежі. Сьогодня ранком даремно напирали ся італійські віддїли на полудневий схід від Асіаґо і на північ від Монте ді Валь Беля. Також боротьба на західних склонах долини Бренти закінчила ся на нашу користь.

В Альбанії противники вистежують наші становища. В долині Деволї відкинено французьку ескадрону.

Воєнні довги Німечини.

Німецьке правительство зажадало уповажненя затягнути нову позичку на воєнні кошти в сумі 15 міліярдів марок. Разом отже державний довг Німечини буде виносити 139 міліярдів марок, з чого на воєнні позички припадає 88 міліярдів марок.

Перед 20 роками довг всїх европейських держав виносив 100 міліярдів марок. Теперішний воєнний довг Німечини перевисшає отже державні довги всїх европейських держав з перед 20 літ.

Перед 30 роками весь довг Европи, Сполучених Держав, Америки, Канади, Австралії, Індій, Япону, Єгипту і полудневої Африки виносив разом 120 міліярдів марок. Німецький воєнний довг є тепер більший, як перед 30 роками був весь державний світовий довг.

Англійський державний довг є ще більший від німецького, бо до 1 червня 1918 р. виносив 7.460 міліонів фунтів штерлїнґів т. з. около 150 міліярдів марок. Англія дуже задовжила ся у Японців і Американців. Її тяжко буде стягнути тих 30 міліярдів марок, які вона позичила до 30 марта с. р. Росії, Сербії, Чорногорі і Італії.

Після звіту французького міністерства скарбу, Росія винна є Франції 30 міліярдів 500 міліонів франків. Росія тепер збанкрутована і застановила виплату довгу і процентів. Правдоподібно ся величезна сума пропаде для Франції.

Частинне право голосованя для жінок на Угорщині.

Будапешт, 12. липня. На нинїшнім засїданю угорського парламенту вніс др Векерле слїдуюче внесенє: Право голосованя одержують жінки, що укінчили 4 кляси виділової або середної школи, жінки і вдовиці по мужах, що укінчили найвисшу клясу середної школи, дівчата, вдовиці і законно розведені жінки, що платять найменше 100 кор. податку і є заняті в рільничім, промисловім або торговельнім предприємстві. Гр. Тіса заявив ся проти права голосованя для жінок, щоби не вносити політики в родинне житє. Народ є противний праву голосованя для жінок, бо політика є річю мущин і не належить жінок втягати в фаль політичних боротьб. Др Векерле відповів, що не жінки потребують публичного житя, але публичні справа потребують жінок. Висший моральний уровень жінок може мати на публичне житє лише очищаючий вплив. Многї суспільні питаняак пр. при охороні матерій, немовлят і дїтий не дадуть ся належито розвязати без участи жінок. Векерле просить о приняте внесеня. Дальші наради відложено до середи.

НОВИНКИ.

— Друкарські ошибки вкрались в значнім числї в статю „Враження з України" в числї „Укр. Слова" з останної недїлї. Між иншим належить справити такі більші ошибки, що змінюють змисл тексту: на другій стороні в першій шпальті замість: „як тепер справи стоять, антанті не треба України, а для неділимої Росії з фронтом проти осередних держав", має бути: „як тепер справи стоять, антанті не треба України, але неділимої Росії" і т. д. — Дальше замість: „Про се перекопав ся я з розмов з нашим п. гетьманом" має бути: „Про се перекопав ся я з розмов з самим п. гетьманом". Вкінци замість: „з помічень на окруженю гетьмана і на редукціях з гетьманських актів і заяв" має бути: „з помічень на окруженю гетьмана і на дедукціях і т. д.".

— Виступ Носалевича у Львові. Заповідженний концерт товар. ім. Лисенка у Львові відбудеть ся в суботу 3-го серпня с. р. В програму баритонових соль п. Ол. Носалевича увійдуть твори Лисенка, Волошина, Вердія, Р. Штравса, Лєва і ин. Про його послїдні виступи в німецькій опері в Празі дуже похвально висказують ся тамошні рецензента, а про спів його в комічній опері „Rosenkavalier" так недавно писала „Bohemia": Подив викликав п. Носалевич своєю ролею. Весь час замітне музикальне опановане партії, пребогатої в трудности та знамените співне вивинуване. Цїле виконане сеї партії ставить п. Носалевича дійсно поруч найлїпших заступників сеї ролї.

— Про гр.-кат. церков у Київі. Здвигненє храму Божого для ісповідників гр.-кат. обряду у Київі оказало са конечностю, коли ми переживали у Київі, а настала свобода і була можність свобідно визнавати і відправляти богослуженя по нашому звичаю і обичаю. Сотки наших Галичан, які лише почули, що відправляє ся наше богослуженє, почали збирати ся. Каплиця при костелї стала нам скоро за тїсна і невигідна, тож кружок священиків, інтелїґентів і селян постановив приступити до будови своєї церкви. Площу вихлопотали ми в Городській Думі при ул. Павлівській і приступили до будови, не маючи на разі жадних фондів. В скорі однак по оголошеню, що будова розпочалась, почало вплпвати много жертв. Та ми приступили до будови в воєннім часї, де матеріял і робітники дуже дорогі. Ми однак не остали в раз намірениім дїлї. Ми вірили, що з релїгійних і національних зглядів церков гр.-кат. для Неньки України принесе благі плоди. Наші Галичани-селяни, яких у Київі проживало досить і інжинїр Гринюк поспішили з позичками на сю цїль, які то позички внесли 36.540 карбованців. А цїла будова з внутрішним урядженем до нинї стоїть буде понад 60.000 карбованців. Й. Е. Митрополит у „Відомостях Архієпархіяльних" завізвали до складок на церков у Київі і богаті жертви вплинули на покрите затягнених зобовязань, за що усїм жертводавцям складаю щиру подяку. Однак вплинувші жертви далеко не покрили ще затягнених позичок. Тож іменем комітету будови церкви у Київі звертаю ся з просьбою до всїх, кому добро релїгійне і національне лежить на серцю, особливо до духовних, о ласкаве заряджене складок на церков у Київі. Ми, живучи майже три роки у Київі, бачили наглядно, як дуже потрібна там церков, — а нинї, коли ся церков вже готова, коли звідтам приїхали наші люди і оповідають, що церков та у недїлї і свята повна народа сільського і інтелїґенції, тимбільше переконуємо ся, що се не якась примха, але дїло оправдане конечністю. Жертви прошу слати до Митр. Консисторії. — О. Михайло Цегельський, ґенеральний вікарій для України, голова комітету будівельного, Декан і Парох в Камінці Струмиловій.

ПОМЕРЛИ.

Дня 10-го липня 1918-го року помер у Відни в 83-тім роцї житя доктор прав і фільоз.

Евстахій Волощак,

родом з Яворова, б. професор львівської політехніки, дійсний член Наукового Товар. ім. Шевченка, Академії Наук у Відни, Кракові, основатель акад. товариства „Січ" у Відни, світової слави ботанік, автор многих фахових праць, знаток австрійської фльори, полїґльот. Гербарі свої позіставив Наук Тов. Шевченка, дворському музеєви у Відни, а збірку дерев своїй політехнічній катедрі у Львові. В. Й. П.

Марія з Подоських Креховецька

жінка радника двора Адама Креховецького, редактора „Gazet-и lwowsk-oї" померла дня 13-го липня в Трускавци.

ОПОВІСТКИ.

Второк дня 17-го липня 1918.

Нині: 16-го липня: гр.-кат.: Якинта і А. римо-кат.: Пр. Діви М.

Завтра: 17-го липня: гр.-кат.: Андрея кр. і М. римо-кат.: Алексія.

Семинаристки пошукує свящ. Іляріон Лушпинський до науки 2 хлопців з І. і ІІ. кл. шк. нар. від 1 серпня або вересня на цілий рік. Винагорода після умови, в зголошеню подати услівя. Соколів, п. Потік золотий коло Бучача. 232 2—7

Фотоґрафічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Ґрупи розоруженої Нїмцями „синьої“ дивізії (4 К) та послїдня сторінка берестейського договору з підписами всїх членів делеґацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Лїкар

Др В. Янович

вернув і ординує в Станиславові дім п. Хованця коло почти. 137 13—15

Др Стефан Брикович

—— відкрив адвокатську канцелярію ——

в Тернополи 21—30

Адвокат і оборонець

- - Др Роман Перфецький - -

веде адвокацьку канцелярію

—— Львів, ул. Сикстуська ч. 43. б. ——

Адвокат

Др А. Наґлєр

вернув до Бережан і веде дальше свою канцелярію адвокатську. 169

Мед. унїв.

Др Анна Френкель

ординує для жіночих, положничих і діточих недуг від 9—12 і від 3—5 в Станиславові, ул. Казимирівська ч. 44 (ріг Баторого). 171 2—

ОГОЛОШЕНЯ.

Головний Видїл Товариства

„ПРОСВІТА“

прийме сейчас до своєї канцелярії три сили маніпуляційні і одну концептову. Зголошувати ся устно і письменно в канцелярії „Просвіти“ Львів. Ринок ч. 10. ІІ. поверх. 172 3-3

До продаия двоповерхова каменица у Львові в середмістю, а до набутя реальности в околиці політехніки, замку, улиці зеленої або стрийського парку. Близша відомість в канцелярії адв. Дра Романа Перфецького Львів Сикстуська 43 б. 227 2—3

Особа поважна і самітна, знаюча ся добре на кухнї і господарстві сільськім і домовім, глядає місця господинї у священика; вже була на селї. Також занялаби ся дїтьми. Львів ул. Янівська 48. у п. Никитин. 228 2—2

Український краєвий Комітет помочи для виселенців у Львові повідомляє, що дальша видача одежи виселенцям, які в Комітеті були вписались, розпічне ся в четвер 11 липня 1918 в канцелярії ул. Бляхарська ч. 11. Аркуші платничі на виселенецький причинок належить принести. — А. Кмицикевич. 221 2—2

Добре ситуований почмайстер 33 лїт, з браку знакомств пошукує милої товаришки житя, до 25 лїт, лагідної вдачі і доброго характеру (з посагом у власнім інтересі). Серіозні зголошеня з фотоґрафією прошу слати до адміністрації під знаком: „Характерний Українець“. 215

Емеритовані урядники, знайдуть цїлоденне занятє в Товаристві „Карпатії“ за добрим винагородженем. Устні і письменні зголошеня приймає ся в Дирекції Товариства, Львів ул. Руська ч. 18., в годинах урядових від 10—12 перед полуднем. 222 1—

Виїду на один місяць на село й уділяти му німецької конверзації за удержанє. Зголошеня слати до адм. „Укр. Слова“ під „Конверзація“.

Потребую двох доходячих інструкторок(ів) на час вакацій, щоби переробили з кількома сиротами в захисті у Львові матеріял І-ої, зглядно ІІ-кляси народної; платня після умови. Можу вказати також місце на селї, де треба інструтора на цїлий рік для трьох учеників з І. кл. ґімназ; добрі услівя з цїлим удержанем. Зголошеня приймаю до 20 липня при ул. Зіблїкевича 30 що дня о год. 1 в полудне о. В. Лициняк. 233 2—3

Студентка фільозофії прийме лекцію на селї на протяг цїлого року. Умови прошу слати до адміністрації „Укр. Слова“ для Студентки.

Міщанський реміснично-промисловий Союз у Львові — Руська 3 з днем 1-го липня сего року знижає стопу процентову від ощадностий з 4 і пів процент на 4 проц. 210 3—3 Дирекція.

Пошукуєсь панни до писаня на машинї за доброю заплатою. Зголоситись під „Машина“ до Адм. Укр. Слова, Львів вулиця Сикстуська ч. 21.

- - Свій до свого! - -

Справдешні українські переп. листки з картин українських артистів — продає лиш знане від 10 лїт видавництво Гр. Ганусяка, ул. Куркова ч. 10 у Львові. Для того просимо уважати на се, що часто ріжні жидівські фірми підшивають ся під українську марку і продають часто — що до змісту ворожі нам переп. листки — за наші.

Просимо переглянути наш цінник:

Українські вишивки і моноґр.	50 шт.	К	6·—
„ килими і ґердани	12	„	„ 2·—
Види і типи Волинї із над Днїстра	16	„	„ 1·60
Українські пісні в малюнках Ждахи	10	„	„ 2·—
Портрет Шевченка і Герб Укр.	10	„	„ 1·80
Гуцульські типи	6	„	„ 1·—
Третяківська ґалерія (новість)	200	„	„ 30·—
Артистичні картки Монастирського і др.	25	„	„ 4·—

Гроші з гори на адрес: Гр. Ганусяк, Львів, Куркова ч. 10. 220 2—2

- - Свій до свого! - -

Конкурс.

Кружок Укр. Пед. Тов. в Дрогобичи отвирає з початком шкільного року 1918. першу клясу ґімназіяльну з українською викладовою мовою. В тій цїли оголошує конкурс на одну посаду учителя зглядно учительки, фільольоґа. В разї колиб не зголосила ся жадна сила з укінченою фільософією, прийме кружок укінченого теольоґа, зглядно правника. Крім І. кляси ґімназіяльної міг би кваліфікований учитель зглядно учителька в пообідних годинах учити на 1 і 2 році женського семинара Кружка Укр. Пед. Тов. Винагородженє по умові. Близших інформацій в часї вакацій уділяє о. Василь Кункевич Дрогобич ул. Стрийська. За управу Др Волод. Бирчак. 217 2—5

Конкурс.

Філїя Сільського Господаря

в Дрогобичи оголошує отсим Конкурс на 10—12 місць в селянській бурсї при ул. Чесного Хреста. Питомці будуть ходити до виділової школи, в пообідних голинах і будуть вчити ся кошикарства в рядом субвенціонованій школї кошикарства філії С. Г. Условини приняття: умовлена скількість віктуалів і доплата в грошах. Близших інформацій уділяє о. В. Кункевич. За управу: Др Волод. Бирчак. 217 2—5

Конкурс.

Спілка господарсько-торговельна в Цішанові, пошукує управителя-(ки) склепу, який(а) може виказати ся укінченем торговельної школи (Просвіти) і кількамісячною практикою. Подання з відписами свідоцтв і описом дотеперішного занятя належить вносити найдальше до 25 с. м. Платня після умови. 226

226 2—2

Від адм. „Укр. Слова“

Вп. предплатників просимо о надісланє залягаючої предплати.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:		В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ півроку	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·— „	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана. Львів Сикстуська 19.